

Κύπρ. Μακεδ. (Καστορ.) Μύκ. Νάξ. (Γαλανάδ.) Πελοπν. (Αἰγ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Οἶν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ. ἄ.: Ἀβαθο γουβὶ Κοτύωρ. Ἀνάβαθος ληνός, ἀνάβαθη στέρνα, ἀνάβαθο πηγάδι Πελοπν. (πολλαχ.) Σκουτέλλια ἀνέβαθα Κύπρ. Ἀβαθο πουάδι (πηγάδι) Μύκ. Ἀβαθους λάκκους Αἰτωλ. Ἀβαθον πουτάμ' Ἡπ. Τὸ κουπ-πὶν ποῦ μᾶς ἔφερες ἐν' ἀνέβαθον τῶν ἐν χωρεῖ τίποτες (κουπ-πὶν = πῆλινον πινάκιον, τρυβλίον) Κύπρ. Ἀοῦτο τὸ ποτάμ' τῶν ἄβαθον ἐν' (τοῦτο τὸ ποτάμι εἶναι ὅλως διόλου ἀβαθές) Τραπ. Ἀνάβαθα νερά Καλάβρυτ. Κύθηρ. Λακων. Ἀνήβαθα νερά Γαλανάδ. || Ἄσμ.

Καράβιν ἐκατέβην 'ς τ' ἀνέβαθα νερά,
κλαίουν τὸ ἀναστενάξουν γεναῖτες τῶν παιδικῶν

Κύπρ. Συνών. ρηχός, ἀνάρρηχος. II) Ὁ ἔχων πολὺ, ἀμέτρητον βάθος (ἢ σημ. αὕτη ἐγεννήθη κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀπατος) Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Πάτρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.: Πνιχτήκαν γιὰ τὰ σένα μέσα 'ς τ' ἄβαθα καὶ ἀπάτητα νερά τοῦ Μαυροποτάμου ἄγν. τόπ. Πούντους ἄβαθους εἶνι ὁῶ, φεύγα μὴν πνιγῆς (πούντους = μέγα κοῖλωμα γῆς πληρὲς ὕδατος) Αἰτωλ. Ἀβαθον πουτάμ' εἶνι τοῦτου αὐτόθ. Συνήθης δὲ ὁ πληθ. τοῦ οὐδ. κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. μέρη ἐξηρησμένου ἐκ τῆς γενικ. γῆς ἢ θάλασσας ἐν φρ. Μπῆκα 'ς τ' ἄβαθα τῆς γῆς (ἐπὶ μεγάλῃς κατασχύνῃς) Πάτρ. Μπῆκα μέσ' 'ς τ' ἄβαθα τῆς γῆς (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) Ἡπ. Θὰ οἱ βάλου μέσ' 'ς τ' ἄβαθα τῆς γῆς (ἐπὶ ἀπειλῇς ἢ κατάρας) αὐτόθ. Μ' ἔβαλες 'ς τ' ἄβαθα τῆς γῆς! (λέγει ἢ μήτηρ πρὸς τὸ παρεκτραπέν τέκνον τῆς, ἥτοι μὲ ἔκανες νὰ κατασχυνθῶ) αὐτόθ. Μ' ἔβαλε 'ς τ' ἄβαθα τῆς γῆς αὐτεῖν (ἥτοι μὲ κατήσχυνε, μὲ ἔκαμε νὰ ἐντραπῶ) Αἰτωλ. (Συνών. φρ. 'ς τ' ἀφαντα τῆς γῆς). Πῆμ' 'ς τ' ἄβαθα τῆς θάλασσας τὸν καράβ' αὐτόθ. || Ποιήμ.

Πόσες φορὲς θυμήθηκα πῶς τ' ἄβαθα νερά σου
τὰ τρέφουνε τῆς συμφορᾶς καὶ τοῦ πνιγμοῦ τὰ δάκρυα
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.

Ἀβαθνος, μέγας καὶ ὁ βυθός, ἀφεύγατος καὶ ὁ Χάρος
ἄγν. ποιητοῦ. β) Τὸ οὐδ. ἄβαθνο οὐσ. τὸ ἀπειρον
Ἡπ. κ. ἄ. — ΜΦιλήντ. ἐνθ' ἄν.

Μπρὸς 'ς τὴν καλύβα κάθεται ὁ ἀρχιληστής καὶ βλέπει
βυθίζοντας τὸ βλέμμα του μέσ' 'ς τ' ἄβαθνο...

ΜΦιλήντ. ἐνθ' ἄν.

ἀβαθούλλωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀβα-
θύλλωτος Πόντ. (Τρίπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βαθουλλώνω. Ὁ τύπ. ἀβαθύλλωτος, ἐὰν εἶναι ἀνύπαρκτος ὁ ρηματικὸς τύπ. βαθυλλώνω, προέκυψεν ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ ἐπιθ. βαθύς.

1) Ὁ μὴ γλυφεῖς, ὁ μὴ βαθυνθεῖς διὰ σκαφῆς, ὁ μὴ ὦν βαθουλλωμένος Πόντ. (Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.): Σκαφίδ' ἀβαθούλλωτον (σκαφίδ' = σκάφη) Χαλδ. Τὸ πεγάδ' ἐν' ἀβαθούλλωτον Τρίπ. 2) Ὁ μὴ ἔχων βάθος, ἀβαθῆς Πόντ. (Τρίπ.): Ἡ θάλασσα ἐν' ἀβαθύλλωτον.

ἀβάκα ἢ, Ζάκ. Ἡπ. (Ἄρτ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Μεγαλόπ. Σουδεν.) κ. ἄ. Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἡ ἀπὸ κοινοῦ κατάθεσις χρημάτων εἴτε πρὸς παιδιάν, ἰδίως ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ, εἴτε πρὸς ἐπιχείρησιν, συνεταιρισμὸς μὲ κοινὰ κέρδη καὶ ζημίας Ἡπ. (Ἄρτ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἄ.: Κάνομ' ἀβάκα Παξ. Βάνουμε ἀβάκα Λακων. 2) Συμφω-

νία Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Μάν. Μεγαλόπ. Σουδεν. κ. ἄ.): Ἐχομε ἀβάκα νὰ κινήσουμε τὸ πρωὶ Ἀρκαδ. Ἐχομ' ἀβάκα νὰ ῥθῆς τὴν Παρασκευὴ Σουδεν. Ἐχομ' ἀβάκα νὰ πάμε 'ς τὸ κείθε μέρος αὐτόθ. 3) Ἐπιχωρηματ. ἐκ κοι- νῆς συνεισφορᾶς, ἀπὸ κοινοῦ, συνεταιρικῶς Ζάκ. Κεφαλλ.: Ἐλα νὰ παίξουμε ἀβάκα Κεφαλλ. Θέλει νὰν τὰ βάλουμε τὰ λεφτά μας ἀβάκα αὐτόθ. Ἀβάκα! (λέγει τις πρὸς τὸν εὐρόντα ἔρμαιόν τι, ἥτοι θέλω καὶ ἐγὼ μερίδιον) Ζάκ. || Φρ. Νὰ βάλουμε τὴν καρδιά μας ἀβάκα (δηλ. νὰ συνταυτίσωμεν τὰ συναισθήματά μας) Κεφαλλ. Συνών. συντροφικᾶτα.

* **ἀβάκη** ἢ, ἀβάτση Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀβάκιον μεταβληθέντος τοῦ γέν. κατ' ἀναλογ. τοῦ συγγενοῦς κατὰ σημ. σκάφη. Πβ. Ἡσύχ. «μάκτρα' ἀβάκιον, ἐνθα μᾶσσουσι τὸ ἄλευρον».

1) Ἡ σκάφη τοῦ μύλου, ἐν τῇ ὁποίᾳ καταπίπτει τὸ ἄλευρον ἐξερχόμενον ἐκ τῶν μυλοπετρῶν. Συνών. ἀλευρο- θέσι, ἀλευροθήκη. 2) Τὸ ξύλινον δοχεῖον τὸ ὑπερ- κείμενον τῆς μυλοπέτρας τοῦ ἀλευρομύλου, ἐν τῇ ὁποίᾳ τίθεται ὁ πρὸς ἄλεσιν σίτος. Συνών. κοφίνα, κοφίνι, κοφινίδα.

ἀβάκλιτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βακλίζω.

Ὁ μὴ τιναχθεῖς, ἐπὶ δένδρου καρποφόρου: Οἱ δρῦες ἐμεῖναν ἀβάκλιτοι.

ἀβαλάριστος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βαλαρίζω.

Ὁ μὴ ἱσοπεδωθεῖς μετὰ τὴν σκαφήν: Ἀμπέλι ἀβα- λάριστο.

ἀβαλασάμωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμπαλασάμωτος Ἡπ. ἀμπαλασάμωτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βαλασάμωω.

Ὁ μὴ βαλασάμωμένος, ἀταρῖχεντος, ἐπὶ σώματος νεκροῦ ἀνθρώπου ἢ ζῴου. Συνών. ἀμπαλασαμάριστος.

ἄβαλτος ἐπίθ. Θράκ. (Γέν.) Παξ. Πελοπν. (Ἀργοῦ. Ἀρκαδ. Λακων.) Πόντ. (Τραπ.) κ. ἄ. ἄβαλτους Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Βογατσ. Καστορ.) ἄβαρτος Κρήτ. Σίφν. Σῦρ. Χίος κ. ἄ. ἀβάλετος Πόντ. (Οἶν. Ὀφ.) ἀβά- λιτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀβάλιτε Τσακων. ἀνέβαρτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βάλλω. Ὁ τύπ. ἀβάλε- τος ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογ. τῶν ἐκ τῶν περισπωμένων ρ. παραγομένων, ὡς ἀμάσετος, ἀμέτρετος, ἀφίλετος, ἰδίως δὲ τοῦ συνων. ἀφόρετος. Εἰς τὸ ἀβάλιτος καὶ ἀβάλιτε ἐγένεν ἀνάπτυξις τοῦ ι. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνέβαρ- τος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ κέξ.

1) Ὁ μὴ τοποθετηθεῖς πρὸς Θράκ. (Γέν.) Μακεδ. (Βογατσ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Οἶν. Ὀφ. Τραπ.) κ. ἄ.: Ἀβαλτο παννὶ (ἐπὶ τοῦ νήματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐτέθη ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ πρὸς ὕφανσιν) Ἀρκαδ. Τὰ μῆλα ἀκόμαν ἔβαλες 'ς σὸ καλάθ'; — Ἀβαλτα εἶναι ἀκόμαν Τραπ. Τὸ ψωμὶ ἐπόμενε ἀβάλετο (δηλ. δὲν εἰσήχθη εἰς τὸν κλίβανον διὰ νὰ ψηθῇ) Ὀφ. || Αἰνιγμ.

Ἀκοπο 'πὲ τὸ μαχαῖρ',
ἄβαλτο μέσ' 'ς τὸ σκουτέλλ',
γούλ' ἀπ' αὐτὸ ἔφαγα καὶ ὁ βασιλεῖς,
ποντὲ ἦντανα κωπέλλ'

οντέ = όταν. Τὸ μητρικὸν γάλα) Γέν. Συνών. ἀβάλω-
τος 1. β) Ὁ μὴ τεθεὶς εἰς τὴν γῆν, ἀφύτευτος, ἄσπαρ-
τος, ἐπὶ σπερμάτων, φυτῶν κττ. Πελοπ. (Λακων.) Χίος:
φορμύδι ἄβαλτο Λακων. Ἐχω ἄβαρτα τὰ κρεμμύδια - τὰ
κόρδα - τὰ κουκκιά Χίος. γ) Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον
δεν ἔβαλε τίς τι, ὁ μὴ σπαρείς, ὁ μὴ φυτευθεὶς, ἐπὶ ἀγρῶν,
ἀμπέλων, ἀμπέλων κττ. Κύπρ. Πελοπ. (Λακων.): Ἀμπέλι
βαλτο Λακων. Ἀνέβαρτον περβόλιν Κύπρ. Ἐχω - το
κόμα ἀνέβαρτον τὸ χωράφιν μου αὐτόθ. δ) Ὁ μὴ
εισελθὼν πρὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Βαλιμένος κι ἀβάλετος
τὴν πόρτα τοῦ καφενέ ἤκαμεν καὶ καβγά (μόλις εἰσήρ-
ετο κτλ.) 2) Ὁ μὴπω τεθεὶς εἰς χρῆσιν, ἀμεταχει-
ριστος, καινουργῆς, ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὑποδημάτων κττ.
Ἡπ. Μακεδ. (Βογατσ. Καστορ.) Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Νάξ. Πελοπ. (Ἀργολ. Ἀρκαδ. Λακων.) Σίφν. Τσακων.
κ. ἄ.: Ἀκόμη ἔχω ἄβαρτα τὰ παπούτσια ἀπὸ ἡ καμα Κρήτ.
Ἐχον τὰ φουρέματα μ' ἄβαλτα ἀκόμα Ἡπ. Ἀβάλιτο τό' χει
ἀκόμα τὸ φουστάνι ὡς σήμερα Ἀπύρανθ. Βραχάνι ἀβά-
λιτε (βραχάνι = φουστάνι) Τσακων. Νὰ πάρῃ τὴ σπλῆνα
του, νὰ τὴν καρφώσῃ μ' ἓνα ἄβαλτο καρφὶ εἰς ἓνα στανρο-
δρόμι καὶ νὰ μὴν περάσῃ πρὸς ἀποκεῖ τὰ προβάτὰ του (ἐκ
παραδ.) Ἀργολ. Συνών. ἄπαννος, ἄπιαστος, ἀφόρετος.

ἀβάλωτος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βαλῶνομαι - βα-
λῶνω, διὰ δὲ τὸν σχηματισμὸν πβ. τὰ ὅμοια νὰ κάμω
-καμωμένος - καμῶνομαι - ἀκάμωτος, νὰ γίνω - γινω-
μένος - γινῶνω - ἀγίνωτος, νὰ ἐμβάλλω - μπαλῶμένος
- μπαλῶνομαι - μπαλῶνω - ἀμπάλωτος κττ., ἐν οἷς ὡς
βάσις σχηματισμοῦ ἐλήφθη τὸ ἀ' πρὸς. τοῦ ἀορ. τῆς
ὑποτακτ. Ἰδ. Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ 2, 580 κέξ.

1) Ὁ μὴ τεθεὶς πρὸς: Ἀβάλωτον - ν' ἐμόλυκεν τὸν περάτη
(ἦτοι δὲν ἔβαλε τὸν σύρτην τῆς θύρας). Συνών. ἄβαλ-
τος 1. 2) Ὁ μὴ φορεθεὶς, καινουργῆς, ἐπὶ ἐνδυμάτων,
ὑποδημάτων κττ.: Σάκκος ἀβάλωτος. Παπούτσια - ροῦχα
ἀβάλωτα. Συνών. ἄβαλτος 2, ἀφόρετος.

ἀβανάκης ἐπίθ. Βιθυν. (Κατιρ.) ἀβανάκ'ς Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Τουρκ. *avapak*.

Βλάξ, ἡλίθιος ἐνθ' ἄν.: Μὲ πιάνει γι' ἀβανάκη (μὲ ἐκλαμ-
βάνει ὡς ἡλίθιον) Κατιρ. Χατί ἀβανάκ'ς ἐν'! (τί βλάξ εἶναι)
Κοτύωρ.

ἀβανακλούκι τό, ἀμάρτ. ἀβανακλούκ' Πόντ. (Τραπ.)
ἀβανακλούγ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀβανακλούχ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβανάκης καὶ τῆς Τουρκ. παραγωγι-
κῆς καταλ. - *lık*.

Βλακεία, ἡλιθιότης.

ἀβανακωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβανάκης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- *ωτός*.

Ὁ ὀλίγον τι βλάξ.

ἀβάνεμα τό, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβανεύω.

Συκοφαντία: Ἀβανέματα εἰν' αὐτά. Συνών. ἀβανιά 1.

ἀβάνευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀάνευτος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀβανεύω. Περὶ τῆς στερητικῆς σημ. τοῦ
α ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ διαβληθεὶς, ἀσυκοφάντητος: Ἀνθρωπος ἀάνευ-
τος. Κορίτσι ἀάνευτο.

ἀβανεύω Χίος ἀβανεύγω Χίος ἀανεύγω Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀβανιά. Περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ γ εἰς
τὸν τύπ. ἀβανεύγω ἰδ. Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ 1, 49.

1) Συκοφαντῶ, διαβάλλω, κατηγορῶ ἀδίκως Κάρπ.:
Τὸν ἀάνειψαν τὸν ἄνθρωπον. Συνών. ἀβανιάζω 1, ἀβα-
νίζω. 2) Ἀδικῶ Χίος: Μοῦ πῆρε τὸ σπῖτι μου καὶ
μ' ἀβάνεψε.

ἀβάνης ἐπίθ. Χίος κ. ἄ. ἀβάν'ς Β. Εὐβ. Ἡπ. Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Αἰν.) κ. ἄ. ἀάνης Κάρπ. Θηλ. ἀβάνισσα
Πελοπ. (Ἀρκαδ.) ἀάνισσα Κάρπ. ἀανοῦ Κάρπ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβ. *havan* = λίαν ἄπιστος, δόλιος, προδό-
της. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Συκοφάντης, κακὸς Β. Εὐβ. Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.
Αἰν.) Κάρπ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.): Φρ. Ἀάνισσα τοῦ
κόσμου (ἐπὶ γυναικὸς λίαν ραδιούργου καὶ κακῆς) Κάρπ. ||
Παροιμ. Ἀβάνισσα 'ς τὸ σπῖτι σου σούρα θὲ νὰ σοῦ βγάλῃ
(σούρα = δυσφημία) Ἀρκαδ. Ἀάνισσα 'ς τὸ σπῖτι σου γιὰ
σούρα τὴ συνάγεις (ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τις τοὺς συκο-
φάντας διὰ νὰ μὴ συκοφαντηθῇ ὑπ' αὐτῶν) Κάρπ. Ἡ
ἀανιά 'ποῦρισε, 'ς τῆς ἀανοῦς ἐπόκατσε (ὅτι ὁ κακολογῶν
ἐν τέλει κατακρίνεται) αὐτόθ. 2) Ἀδικος, πλεονέ-
κτης Χίος.

ἀβανιά ἡ, ἀβανία Ζάκ. Μέγαρ. Πελοπ. (Μάν.)
ἀβανία Τσακων. ἀβανιά κοιν. ἀβανιά Κρήτ. (καὶ ἀβα-
νιά) ἀφανιά Κύπρ. ἀανιά Κάρπ. βανιά Σκυρ. βγανιά
Κρήτ.

Ὁ G Meyer Neugr. Stud. 4, 5 δέχεται ὅτι ἡ λ.
παράγεται ἐκ τοῦ Ἰταλ. *avania* = ζημία, βλάβη, ἀλλὰ
ὀρθότερον φαίνεται ὅτι ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβάνης
εἰσελθόντος παλαιότερον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐκ τῆς Ἀρα-
βικῆς. Ὁ τύπ. ἀβανιά ἤδη παρὰ Δουκ. Ὁ τύπ. βανιά
προῆλθε δι' ἀφαιρέσεως τοῦ α συγκρουσθέντος πρὸς προη-
γούμενον ἄλλο α, οἷον βαρεῖα βανιά. Τὸ βγανιά ἐκ
συμφύρ. πρὸς τὸ βγάνω, μεθ' οὗ συνεκφέρεται (ἰδ. κατωτ.)

1) Διαβολή, συκοφαντία, δυσφήμισις, κακολογία κοιν.:
Δὲν εἶναι ἀλήθεια, ἀβανιά τοῦ κόσμου. Αὐτὸ εἶναι ἀβανιά
κοιν. Συνήθως συνεκφέρεται κατὰ περίφρ. μετὰ τῶν ρ.
βγάζω ἢ βγάνω, βάνω καὶ ρίχνω ἀντὶ τοῦ ἀβανίζω = διαβάλ-
λω, συκοφαντῶ, δυσφημῶ, κακολογῶ: Τοῦ βγάζω ἀβανιά
Κρήτ. Βγάνω ἀβανιές Κεφαλλ. Μοῦ βγάλαν ἀβανιά πῶς ἀγαπῶ
μὴ δούλα Αἰγίν. Τοῦ βγάλανε μὴν ἀβανιά ποῦ δὲ λέγεται
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐβκαλέν του τὴν ἀβανιάν πῶς ἐν' κλέφτης
Κύπρ. Μοῦ 'ρριξαν ἀβανιά Πελοπ. (Σουδεν.) Ἐλα δὲ τὴν
ἄμοιρη, ἀβανιά ποῦ τῆς ρίξανε! Μέγαρ. Τί τοῦ ρίχνιτι
ἀβανιές; Λέσβ. Ἀβανιές τοῦ βγάνουν πῶς ἔχει ἀγαπητικοί
Ἀπύρανθ. || Φρ. Νὰ σὲ μᾶς - νὰ σὲ πᾶρ' ἢ ἀβανιά! (δηλ.
νὰ ἐξαφανισθῇς, νὰ καταστραφῇς! Ἀρά) Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Κακὴ ἀβανιά! (δηλ. νὰ σὲ πάρῃ!) Ἡπ. Νὰ τοῦ 'ρθ' ἀβα-
νιά! (ἀνέλπιστος δυστυχία) αὐτόθ. Ἡ ἀβανιά νὰ σὲ πάρῃ!
Ἀπύρανθ. Θὰ τοῦ δώκουν 'ς ἀβανιάς νὰ τοῦ πᾶρ'! (ἦτοι θὰ
τὸ ἐξολοθρεύσω, θὰ τὸ ἐξαφανίσω!) Ζαγόρ. Συνών. φρ.
Θὰ τὸ στείλω 'ς τὸ διάβολο! || Παροιμ. Τῆς ἀβανιάς
τὸ γέννημα σὲ ποντισμένο μύλο (ὅτι οἱ συκοφάνται ἔχουν
κακὸν τέλος) Πελοπ. (Καλάβρυτ. Λάστ.) || Ἄσμ.

